

Převrat ve studiích Walta Disneyho

Dorota Kudělková (3. místo v I. kategorii)

„S kým mluvím, prosím?“ zeptal jsem se s ospalostí v hlase, když jsem zvedl telefon, který ležel kousek od mého stolku ve studiu.

„Ahoj Walte, nevolám nevhod?“ zaslechl jsem hlas slečny Margaret Winklerové, distributorky našich filmů. Otřel jsem si obličej a snažil se vzpamatovat z noci plné bdění, kdy jsem uvažoval, jak bude naše studio pokračovat po zveřejnění Alenky v říši divů.

Zběžně jsem se podíval na hodiny a zjistil, že už bych stejně měl být touhle dobou v práci, kde jsem se taky probudil za řinčení telefonu.

„Samozřejmě, že ne, už jsem ve studiu. Spíš se divím, proč mi voláš tak brzy,“ podivil jsem se.

Na to Margaret odpověděla vážným tónem, který z jejích úst zněl nezvykle: „Tak tedy. Milý Walte Disney, ráda bych ti oznámila, že jsem včera uzavřela sňatek s Charlesem Mintzem. Od této chvíle připadá veškerý majetek studia Winkler pictures na mého novomanžela.“

„Opravdu? Nečekal jsem to tak brzy! Tak to vám gratuluji!“ byla to opravdu velká změna. Byli jsme na to však připraveni, neboť o tom Margaret mluvila každou chvíli. Teď mě ale tížila jiná událost: „A ohledně té nové animace... zatím mě nic nenapadá, poradím se s Royem a dám ti vědět.“

Zanedlouho jsem se ve studiu mohl pozdravit s oběma svými spolupracovníky. Royem, mým bratrem, a Ubem Iwerksem, mým věrným přítelem, který při mně stál už od počátku mé složité kariéry a animoval pro mě nespočet snímků.

„Nic mě nenapadá, Walte. Jestli budeme dál pokračovat takovým tempem, můžeme na své místo rovnou zapomenout,“ odpověděl na můj pozdrav bratr a se zklamáním sebou hodil na židli ke svému stolku. Měl pravdu, musíme rychle něco vymyslet.

„A to není všechno, slečna Winklerová mi ráno oznámila, že její studia už od teď patří jejímu novomanželi, takže bychom měli přestat kličkovat mezi nápady jako zajíci na poli a začít pracovat,“ řekl jsem.

„Ta tvá přirovnání mě vždycky dovedou k úsměvu,“ odpověděl mi Roy a já se musel pro sebe usmát. S Royem jsme se sblížili, až když jsem se rozhodl začít animovat. Požádal jsem ho o pomoc. Když jsem se Royi s nápadem svěřil, tvrdil, že jsem konečně začal používat hlavu.

Ub se vložil do mých myšlenek: „Zajíci,“ vydechl potěšeně. Urovnal si papíry, na kterých nesl své návrhy pojednávající o povaze našeho nového hrdiny, které zhotovil doma. Ještě několikrát to slovo zopakoval a mezitím ve svých návrzích listoval. Nakonec se u jednoho z nich zastavil a začal si jej nevěřícně číst. Očividně ho něco napadlo.

„To je ono!“ vytřeštil na mne oči. Nechal mi přečíst vlastnosti jedné z postav, nad kterými přemýšlel doma. Měla být legrační, vymyšlivá a důvtipná. Poslední popisovanou vlastnost měl Ub ve svých poznámkách zvýrazněnou.

Pochopil jsem, o čem smýšlí. Věnoval jsem mu pohled, který jasně říkal: „Jdeme do toho.“

Ub se vrhl do práce. Načrtl si, jak by mohl náš nový hrdina vypadat, a při tom si nahlas vybíral jeho jméno: „Zajíc, králík... veselý, legrační...“

Zamyslel jsem se nad vhodnými synonymy. Roy nás celou dobu poslouchal, právě si četl Ubovy poznámky, když jsem navrhl: „A co třeba ‚šťastný‘?“

Ub zvedl hlavu od papíru. „Oswald!“ vykřikl radostně. Souhlasně jsme s Royem pokývali hlavou a zasmáli jsme se potěšení novým nápadem.

Ub dokončil kresbu a na papír ozdobně nadepsal název našeho nového seriálu: „Králík Oswald“. Jméno králíka odůvodnil tím, že mu připomíná všechny vlastnosti, které by měl náš nový hrdina mít.

Od té doby se naše studio začalo velmi rozvíjet. Animovaných seriálů králíka Oswalda přibývalo a studio bratří Disneyů se rozrůstalo. Do Hollywoodu, kde jsme právě sídlili, se vrátili i naši bývalí spolupracovníci z Kansas City, Harman, Ising a Carman Maxwell. Do práce jsme přicházeli nadšeni z toho, jak skvěle se nám dařilo.

Uběhl rok a v únoru roku 1928 už všichni znali šťastného králíka Oswalda. Právě se vracel z práce po dokončeném dílu ve studiích Universal, které distribuovalo naše seriály, když mě z mých myšlenek vytrhla moje manželka Lillian.

„Walte, to je dobře, že už jsi doma. Přišel spěšný dopis od Charlese z Universalu,“ naléhala Lillian.

„Copak se děje? Našemu ‚pánovi‘ se něco nezdá? Že bychom snad málo pracovali? Vždyť vidí, jak moc se nám daří,“ odpověděl jsem otráveně a pověsil si kabát na věšák u domovních dveří. Už se mu zase něco nelíbilo. Od té doby, co distribuce převzal pan Mintz, nárokoval si více, než se mi zdálo přijatelné.

Přečetl jsem si dopis a zjistil jsem, že mne Charles žádá, abych se co nejdříve dostavil do New Yorku, důvod nevedl. Nevadí, stejně jsem s ním chtěl projednat zvýšení ceny filmu, který se právě chystal vyjít, a nad kterým jsme momentálně tvrdě pracovali. Řekl jsem Lillian, o co se jedná a požádal ji, jestli by mohla jet do New Yorku se mnou.

„O co mě tady vlastně žádáte? Chcete mi říct, že si naše filmy o Oswaldovi, králíku, který se stal tak oblíbeným, nejsou dost dobré na to, aby získaly ještě vyšší cenu za zhlédnutí? Podívejte se, nemohu tu smlouvu podepsat, když dáváte mým filmům tak nízkou váhu,“ reagoval jsem rozzlobeně na žádost o podepsání smlouvy pana Mintze o snížení ceny nového filmu.

„Pane Disney, ale tohle není nabídka,“ poznamenal vážně pan Mintz. „Už vás nepotřebujeme. Vaše nápady nám vystačily. Dál už můžeme klidně pokračovat bez vás.“

„O čem to mluvíte? Beze mne a mých studií nejste ničím!“ rázně jsem mu odpověděl.

Tomu se pan Mintz zhluboka vysmál: „Vy nic nechápete, Walte, snažím se vám jen pomoci. Abyste věděl, nastávají špatné časy a my si nemůžeme dovolit utrácet peníze za filmy tohoto typu. Můžete to podepsat a náš rozhovor nebude mít žádné další následky. Jinak s námi ztratíte spolupráci,“ s těmito slovy mi podstrčil papír a podíval se na mne s očekáváním mého souhlasu.

Když jsem si papír pročetl, uvažoval jsem, že mi jiná možnost, než podepsat jeho žádost na snížení ceny jednoho filmu, nezbyvá. Jenže potom jsem došel k odstavci, kde stálo: „Souhlasím s tím, že Universal studia přebírají veškeré pravomoci na všechny animace a jinou tvorbu studií Walta Disneyho, včetně jeho zbývajících zaměstnanců.“

„Zbývajících zaměstnanců? Čtu to dobře? Navíc, proč si myslíte, že bych to s nimi nezvládl bez vás?“

„Walte, Walte. Stále tomu nerozumíte? Všichni vaši animátoři a kreslíři už mají touhle dobou jiného vedoucího. A tím jsem já. Přestoupili ke mně, do Universalu, zajistit si lepší místo. A králík Oswald už stejně patří nám,“ pohrdavě nade mnou kroutil hlavou.

„Tomu nerozumím!“

Pan Charles se zatvářil vítězoslavně: „Vaše poslední šance je tohle podepsat.“

Zamyslel jsem se. „To neudělám. Nepotřebuji vaše studia a nechci, aby filmy padly do špatných rukou,“ odpověděl jsem s přesvědčením. „Na shledanou.“

„Kéž byste byl moudřejší, Walte!“ nasadil si klobouk, zapálil doutník a rozvalil se ve svém křesle s pocitem výhry.

Když jsem přijel domů, zjistil jsem, že se do svého studia nedostanu, dveře už byly zapečetěné. Co jsem měl dělat? Nemohl jsem uživit Lilly ani sebe. Ztratil jsem i své animátory, už jsem nemohl dále pracovat nad tím, co mne bavilo. Universal navíc získal veškerá práva na králíka Oswalda, nemohl jsem pokračovat s jeho animací. Peníze na další zaměstnance jsem neměl, všechno jsem ztratil.

Lilly o mne měla obavy, ztratil jsem náplň života. Stále však setrvala má snaha najít něco, co by mne těšilo.

Všude kolem sebe jsem hledal inspiraci. Nutně jsem ji potřeboval ke svému dalšímu posunu. Jednoho dne jsem proto vstoupil do garáže. Měl jsem tam klid a zároveň mnoho podnětů k prozkoumání. Připadal jsem si jako malý, když jsem na dvorku mého otce kreslil zvířata naší farmy. Jenže v té době jsem to dělal jen tak, pro radost, a navíc to můj otec viděl nerad. Přál jsem si být tak vynalézavý jako kdysi.

Sedl jsem si ke stolku v garáži a přemýšlel s tužkou v ruce a rozsvícenou lampičkou. Nakonec jsem ve vší snaze na něco přijít usnul. Když jsem se probudil, netušil jsem, kde jsem. Cítil jsem se dost čilý na to, že jsem spal sotva pár minut. Promnul jsem si oči a rozhlédl se kolem sebe. Viděl jsem rozházené prázdné papíry. Ale nebylo to jediné, co jsem viděl. Z jednoho papíru přede mnou si právě chtěla utrhnout kousíček pro sebe malá myšička, asi jí byla zima. Zadíval jsem se na ni, ale vůbec se mě nebála, naopak bych řekl, že o mně moc dobře věděla a jevila o mne značný zájem. Taky si mě prohlížela a sledovala mé reakce na to, že si právě brala něco mého. Byla velice zvědavá. Vlastně mi hodně zvedla náladu.

A potom mi to došlo. Hledal jsem inspiraci, a ta se mi právě odehrávala před očima, jako by mi říkala: „Co koukáš? Copak mě nevidíš?“ Opatrně jsem si vzal tužku, která mi ve spaní vypadla z ruky, a začal jsem kreslit pohyby této záhadné myšičky, která se mi jevila jako malý andílek. Spolupracovala se mnou, co se dalo. Za chvíli jsem měl hotového veselého myšáka, který díky tvaru svého obličejce vypadal jako bezstarostná postavička plná elánu. Byl jsem s ním spokojený. Potřeboval jsem přesně něco takového. Myšáka, který si se vším ví rady a má bláznivá řešení všech možných problémů. Dokonce jsem přemýšlel nad jeho jménem, moc se mi zamlouval Mortimer.

Druhého dne ráno jsem se rozhodl požádat Uba o pomoc, bez něj bych to asi nezvládl. Byl to výborný animátor. Bratra jsem samozřejmě informoval o svém plánu znovu nastartovat animaci jako prvního, hned po mé manželce Lillian. Oba byli z tohoto nápadu nadšeni. Okamžitě, když jsem zaklepal na dveře Ubova domu, přišel mi Ub otevřít.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ svěřil se mi s úsměvem na tváři. „Jaký plán máš tentokrát? Budeme pracovat na ulici? Papíry mám vzadu!“

Zasmál jsem se a řekl: „Doufám, že jednou nastane den, kdy už takových řečí nebude potřeba.“

Sešli jsme se s Lilly, Ubem, Royem, a dokonce s několika bývalými spolupracovníky, které jsem taky sehnal, u mne doma a všem přítomným jsem ukázal své návrhy. Nikdo se nedivil tomu, jak absurdní se povaha nové postavy zdála vzhledem k okolnostem, které se za poslední dny staly. Pochopili, že to chce velkou změnu, kterou nám tento myšák mohl dopřát ve stylu bezstarostných a veselých příhod, jež ho zajisté čekaly. Ub vylepšil jeho vzhled, aby se dal bez problému animovat. Jeho kresba se mi velmi líbila a ostatní v našem „studiu“ s ní také souhlasili. Každý z nich dostal svou práci a animace mohla započít.

„Walte, mám jen jednu výhradu. Není ‚Mortimer‘ trochu moc vážné? Víš, chtěl jsi veselou myšku, že? Nechtělo by to něco jako Morty nebo Mike? A co třeba Mickey?“, navrhla Lilly.

„Morty, Mickey... Mickey, myšák Mickey,“ zapřemýšlel jsem.

„Myšák Mickey... To zní dobře!“ souhlasil Ub.

„Tak teda Mickey, myšák Mickey,“ rozhodl jsem a věnoval jsem vděčný pohled své manželce. V duchu jsem myšce, která mě k tomuto nápadu dovedla, poděkoval. Teď už jsem věděl, že jsme se vydali správnou cestou.